
sevimli, dâimî çocuk kalacaklarını; ve cennete giden peder ve vâlidelerinin kucaklarında ebedî medâr-ı sürûrları olacaklarını; ve çocuk sevmek ve evlâd okşamak gibi en latîf bir zevki, ebeveynlerine te'mîne medâr olacaklarını; ve herbir lezzetli şeyin cennette bulunduğunu; ve cennet tenâsül yeri olmadığından, evlâd muhabbeti ve okşaması olmadığını diyenlerin, hükümleri hakikat olmadığını; hem dünyada on senelik kısa bir zamanda teellümâtla karışık evlâd sevmesine ve okşamasına bedel, sâfî ve elemsiz milyonlar sene ebedî evlâd sevmesini ve okşamasını kazanmak, ehl-i îmânın en büyük bir medâr-ı saadeti olduğunu şu âyet-i kerîme □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ cümlesiyle işaret ediyor ve müjde veriyor.

İkinci Nokta: Bir zaman bir zât, bir zindanda bulunuyor. Sevimli bir çocuğu yanına gönderilmiş. O bîçâre mahbûs, hem kendi elemi çekiyor, hem veledinin istirahatini te'mîn edemediği için, onun zahmetiyle müteellim oluyordu. Sonra merhametkâr hâkim ona bir adam gönderir, der ki, "Şu çocuk çendân senin evlâdındır, fakat benim raiyetim ve milletimdir. Onu ben alacağım, güzel bir sarayda beslettireceğim." O adam ağlar, sızlar; "Benim medâr-ı tesellim olan evlâdımı vermeyeceğim" der. Ona arkadaşları derler ki, "Senin teessürâtın ma'nâsızdır. Eğer sen çocuğa acıyorsan, çocuk şu mülevves, ufûnetli, sıkıntılı zindana bedel; ferahlı ve saadetli bir saraya gidecek. Eğer sen, nefsin için müteessir oluyorsan ve menfaatini arıyorsan; çocuk burada kalsa, muvakkaten şübheli bir menfaatinle beraber, çocuğun meşakkatlerinden çok sıkıntı ve elem çekmek var. Eğer oraya gitse, sana bin menfaati var. Çünkü padişahın merhametini celbe sebep olur, sana şefâatçi hükmüne geçer. Padişah, onu seninle görüştürmek arzu edecek. Elbette görüşmek için onu zindana göndermeyecek, belki seni zindandan çıkaracak, o saraya celbedecek, çocukla görüştürecektir. Şu şart ile ki, padişaha emniyetin ve itâatin varsa." İşte bu temsîl gibi, azîz kardeşim, senin gibi mü'minlerin evlâdları vefat ettikleri vakit, şöyle düşünmeli ki, şu çocuk ma'sûmdur, onun Hâlik'ı dahi Rahîm'dir, Kerîm'dir. Benim nâkıs terbiyeme ve şefkatime bedel, gâyet kâmil olan inâyet ve rahmetine aldı. Dünyanın elemli, musibetli, meşakkatli zindanından çıkarıp Cennetü'l-Firdevs'ine gönderdi. O çocuğa ne mutlu! Şu dünyada kalsa idi, kim bilir ne şekle girerdi. Onun için ben ona acımıyorum, onu bahtiyar biliyorum. Kaldı kendi nefsim âit menfaati için, kendime dahi acımıyorum, müteellim ve müteessir de olmuyorum. Çünkü dünyada kalsa idi, on senelik muvakkat elemle karışık bir evlâd muhabbeti te'mîn edecekti. Eğer sâlih olsaydı, dünya işinde muktedir olsa idi, belki bana yardım edecekti. Fakat vefatıyla, ebedî cennette on milyon sene, bana evlâd muhabbetine medâr ve saadet-i ebediyeye vesîle ve bir şefâatçi hükmüne geçer. Elbette ve elbette meşkûk ve muaccel bir menfaati kaybeden, muhakkak ve müeccel bin menfaati kazanan, elîm teessürât göstermez ve me'yûsâne feryâd etmez.

Üçüncü Nokta: Vefat eden çocuk, bir Hâlik-ı Rahîm'in mahlûku, memlûkü, abdi ve bütün hey'etiyle onun masnûu ve ona âit olarak ebeveyninin bir arkadaşı idi ki; muvakkaten ebeveyninin nezâretine verilmiş. Peder ve vâlideyi ona hizmetkâr etmiş. Ebeveyninin o hizmetlerine mukâbil, muaccel bir ücret olarak lezzetli bir şefkat vermiş. Şimdi bin hissedenden dokuz yüz doksan dokuz hisse sâhibi olan o Hâlik-ı Rahîm, muktezâ-yı rahmet ve hikmet olarak o çocuğu senin elinden alsa, hizmetine hâtime verse; sûrî bir hisse ile, hakîkî bin hisse sâhibine karşışekvâyı andıracak bir tarzda me'yûsâne hüznün ve feryâd etmek, ehl-i îmâna yakışmaz, belki ehl-i gaflet ve dalâlete yakışır.

Dördüncü Nokta: Eğer dünya ebedî olsa idi, insan içinde ebedî kalsa idi ve firâk, ebedî olsa idi; elîmâne teessürâtın ve me'yûsâne teellümâtın bir ma'nâsı olurdu. Fakat madem dünya bir misâfirhânedir; vefat eden çocuk nereye gitmiş ise, siz de, biz de oraya gideceğiz. Ve hem bu vefat ona mahsûs değil, umûmî bir caddedir. Hem madem mufârakat dahi ebedî değildir; ileride hem berzahta, hem cennette görüşülecektir. **ﺷﻪﻓﻜﺎﺕ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ** demeli. "O verdi, o aldı. **ﺷﻪﻓﻜﺎﺕ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ** " deyip sabır ile şükretmeli.

Beşinci Nokta: Rahmet-i İlâhiyenin en latîf, en güzel, en hoş, en şirin cilvelerinden olan şefkat; bir iksîr-i nûrânîdir.

Aşktan çok keskindir. Çabuk Cenâb-ı Hakk'a vusûle vesîle olur. Nasıl aşk-ı mecâzî ve aşk-ı dünyevî, pek çok müşkilâtla aşk-ı hakîkîye inkılâb eder, Cenâb-ı Hakk'ı bulur. Öyle de şefkat, fakat müşkilâtsız daha kısa, daha sâfî bir tarzda kalbi Cenâb-ı Hakk'a rabteder. Gerek peder ve gerek vâlîde, veledini bütün dünya gibi severler. Veledi elinden alındığı vakit, eğer bahtiyar ise, hakîkî ehl-i îmân ise; dünyadan yüzünü çevirir, Mün'im-i Hakîkî'yi bulur. Der ki: "Dünya madem fânîdir, alâka-i kalbe değmiyor." Veledi nereye gitmiş ise oraya karşıbir alâka peydâ eder, büyük ma'nevî bir hâl kazanır. Ehl-i gaflet ve dalâlet, şu beş hakîkatteki saadetten ve müjdeden mahrumdurlar. Onların hâli ne kadar elîm olduğunu şununla kıyâs ediniz ki, gâyet sevdiği sevimli tek bir çocuğunu sekerâtta görüp, dünyada tevehhüm-ü ebediyet hükmünce gaflet ve dalâlet neticesinde, mevti adem ve firâkı ebedîtasavvur ettiğinden, yumuşak döşeğine bedel kabrin toprağını düşünüp gaflet ve dalâletciyetiyle, Erhamürrâhimîn'in cennet-i rahmetini, firdevs-i ni'metini düşünmediğinden, ne kadar me'yûsâne bir hüznün ve elem çektiğini kıyâs edebilirsiniz. Fakat vesîle-i saadet-i dâreyn olan îmân ve İslâmiyet, mü'mine der ki: "Şu sekerâtta olan çocuğun Hâlik-ı Rahîm'i, onu bu pis dünyadan çıkarıp cennetine götürecektir. Hem sana şefâatçi yapacak, hem ebedî bir evlâd yapacak. Mufârakat muvakkattir, merak etme; **ﺷﻪﻓﻜﺎﺕ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ** de, **ﺷﻪﻓﻜﺎﺕ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ** ".sabret de **ﺷﻪﻓﻜﺎﺕ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ ﺗﻪﺷﻜﯩﻞ**